

пушки, разлаяха се псета. Широко сияние се издигна и освѣти небето. А по-низко, оттатъкъ тъмнитѣ очертания на огради и овошки, грѣяха голѣми пламъци и зловѣщо люлъяха езицитѣ си. Разтичаха се изъ улицитѣ сънливи и уплашени хора. Раздрѣнкаха се мѣнци, заскриптѣха кобилицитѣ на всички кладенци. Пожарътъ растѣше. Гѣсти искри извираха нагорѣ, свѣтѣха и танцуваха изъ мрака. Вѣтърътъ поде тоя огненъ стълбъ, прѣчупи го и го разстла надалечъ изъ нощта, като опашката на кометата. Розови багри заиграха долу по заснѣженото поле.

Горѣха саплѣцитѣ на Вълчана.

VI

Дойде най-послѣ пролѣтътъ. Дойде нѣкакъ изведнажъ и нечакано. Послѣдни вѣялици, както всѣкога, имаше. Но тѣ стихватъ скоро. Изгрѣва слънце. Небето се усмихва, ясно и синьо като никога. Ослѣпително блѣщи снѣгътъ. Въ лѣчи и свѣтлина се кѣпи всичко. Стопля се. Отъ стрѣхитѣ започва да пада снѣгъ. Капчуцитѣ закапватъ, врабци се трупатъ на припекъ по плетищата и дигатъ весела врѣва. Отъ часъ на часъ става по-топло. Небето изглежда по-високо и по-дълбоко, бѣли и тънки като паяжина облаци го замрѣжватъ тукъ-тамъ. Чувствува се присѣствителството на нѣщо ново, бодро и животно. Синиятъ димъ на куминитѣ се стели надолу и бѣга на сѣверъ. Овошкитѣ поклащатъ мокритѣ си клоне, тихо и замислено прошумѣватъ, потрѣпнали сѣкашъ въ сладки сънища. Подухва вѣтъръ. Той е мекъ и приятенъ като милувка, иде откъмъ югъ, топълъ е. Това е лодосътъ — могѣщиятъ прѣдтеча на пролѣтътъ!

Слънцето засѣда — кърваво петно въ оловената маса на облацитѣ. Ни дъждъ, ни снѣгъ ще вали. Тия облаци сѣ високи, тънки и тукъ-тамъ прѣзъ тѣхъ успѣва да надникне нѣкоя звѣзда, на западъ мѣсецътъ извива тън-